

Megalin in Megalum sta še zmeraj stala pred Vidolino. Čeprav je Megalin rekel, da se jima mudi, se nobeden od njiju ni premaknil. Kot da bi ju dekličina lepota za zmeraj privezala na to mesto.

Vidolina ne bi imela nič proti. Drhtavost, ki ji je v razburjenju zamajala tla pod nogami, je minila in tudi kepa, ki jo je tiščala v grlu, se je stopila. Po glavi so ji rojila številna vprašanja, ki bi jima jih rada postavila. V nekaj z zavlačevanjem ukradenih minutah bo težko razjasnila vse dileme, ki so se po tem, kar sta fanta povedala o sebi, le še namnožile. Poskusila ju bo zadržati čim dlje. »Torej, vidva sigurno nista ne s planeta Zemlja niti iz katerega vzporednih svetov?«

»Ne, nisva,« je Megalin na njeno veliko razočaranje ponovil dejstvo, ki jo je najbolj begalo. »Degavega je milijarde svetlobnih let proč. A kot sem rekel, lahko potujeva povsod. Tudi na Zemljo, če je treba. Pravkar prihajam od tam.«

»Imata mogoče na Zemlji kakšne sorodnike?« je naprej upajoče preverjala Vidolina. Kaj takega bi morda lahko pojasnilo njihovo veliko medsebojno podobnost.

Megalum je prasnil v smeh. »Sorodnike med zemljančki?! Ha, ha! Ta bi bila dobra. Saj bi jih pobralo od šoka! Devetindevetdeset cela devet odstotkom prebivalcev se niti sanja ne, da obstajamo! Zamisli, še zmeraj so trdno prepričani, da so edini v vesolju. Ha, ha, zaostalo kot rep za oslovsko ritjo!«

»Ne norčuj se!« je Megalin zasekal v njegovo posmehovanje, a je takoj omilil frekvenco in se s pomirjujočim pogledom vrnil k Vidolini: »Zakaj te to tako zanima? Mislim, midva in najina povezava z Zemljani. Že ves čas se mi zdi, da naju gledaš, kot da bi bila prikazni. Je kaj narobe?«

Vidolina je globoko zavzdihnila. »Oh, oprostita! Nisem hotela biti nevljudna. Ampak vidva ..., vidva sta prva olivno zelena človeka, ki sem ju kdaj koli videla ... Razen sebe, seveda ...« Brada ji je spet zadrgetala in v očeh so se ji pričele nabirati solze. Upanje, da bi jo simpatična obiskovalca lahko

pripeljala do njenega zemeljskega stvaritelja, je splahnelo. Pa tako neskončno se ju je razveselila.

»Kaj hočeš reči? Mar niso vsi Viilinci takšni kot ti?« je vprašal Megalin začudeno, a posebej mehko. Vidolinina izjava ga je presenetila, še bolj pa se ga je dotaknila globoka žalost, ki se ji je zrcalila izpod vek.

»Ne, niso. Vsi ostali so podobni Zemljanom,« je s potrlostjo odgovorila Vidolina, nato pa na kratko pojasnila, kako nastaja njen narod.

Ko je zaključila, se ji je Megalin tolažeče nasmehnil: »Veš, meni se vse skupaj sploh ne zdi tako nenavadno. Vsaj dve možnosti vidim, kako bi lahko prišlo do te tvoje, kot sama praviš, izvenserijske pojave. Prvič, morda je kdo od Zemljanov, kljub temu da se načelno ne družimo, spoznal koga izmed naših in to ga je navdihnilo, da je zahrepenel po takšni deklici, kot si ti, in drugič ...«

Megalin je naredil predah, da bi pogoltnil slino, a mu je Megalum kot vsevednež vskočil v besedo. »Verjetno tudi na Zemlji živi kakšno olivno zeleno pleme! Nič posebnega! Na desetine podobnih ras sem srečal širom vesolja in res ni nobenega vzroka, da zemeljska ne bi mogla biti med njimi. Če so lahko rdeči, beli, rumeni, črni ..., potem so zagotovo kje še kakšni olivni!« Spodbudno se je nasmehnil Vidolini in opazil, da se ji obraz jasni. Naenkrat jo je prijel za roko. »Ej, ti jih pomagam poiskati? Lahko kar takoj! Z zimbalo bo šlo veliko hitreje! S teboj grem tudi na ...« ji je ponujal ves razvnet, toda zdaj je Megalin prekinil njega.

»Zategni uzde! Pa slino si obriši! Si čisto pozabil, da sva na misiji?! Dobro veš, da ne smeva zamuditi! Zaradi tebe sva zapravila ogromno časa!« V isti sapi se je obrnil k Vidolini: »Oprosti, res morava nujno domov. A kmalu bi lahko spet prišla, če ti je do tega?«

»Samo reci kdaj, pa bom takoj pri tebi!« je za Megalinom izzivalno prilepil Megalum, ki je le stežka spustil Vidolinino nežno toplo dlan.

Vidolinina dobra volja se je vrnila in srce ji je igralo kot nikoli prej. *Nisem edina! V resnici sploh nisem bila. Pravita, da je takih v vesolju veliko. Morda res preveč kompliciram zaradi svojega stvaritelja. Ga bom že našla! Še posebej, če mi bosta ta dva pomagala. Zelo prijetna sta! Oba! Celo srčkana ... Tudi kam ven bi lahko šli kdaj skupaj! Ja, seveda!* Spomnila se je na koncert svojih štirih prijateljic in izstrelila vprašanje, ki je v prihodnosti imelo usodne posledice za vse.

»Hej, bi kateri od vaju morda želel iti z menoj na zabavo? Moje prijateljice z Zemlje imajo pomemben nastop. Potem bo žur. Sem obljubila, da pridem. Bilo bi ful fino, če enkrat ne bi šla sama,« je zasijala v Megalina in Megaluma in zelenilo v njenih očeh se je bleščalo od pričakovanja.

»Seveda!« sta v en glas navdušeno pritrdila oba mlada Mega, hip zatem pa se ledeno spogledala. Bližal se je orkan. V njunih očeh se je brala ista misel: *O, ti že ne! Jaz pojdem! Sam! Samo jaz!*

»Super! Torej se vidimo!« je zavriskala Vidolina in jima povedala točen kraj, zemeljski čas in uro srečanja. Medtem je Megalin izvlekel svojo zimbalo, nastavil koordinate in prijel Megaluma za ramo. »Pa ne pozabita name!« je še dodala vzneseeno in že ju ni bilo več.

To je nemogoče! Saj to ne more biti res! je od silnega vznemirjenja zajejala Alina – Megalinova mama. Vsakič, ko se je njen sin odpravil na potovanje, je štela ure do njegovega povratka. Ko jih je zmanjkalo, jo je čakal posebej srečen dan. Tudi ta dan je bil eden izmed njih.

Malo po deveti zjutraj je začutila, da je Megalin pristal na Degavegi. Slutnjo ji je potrdil poseben starševski sprejemnik,

ki je zaznaval njegovo frekvenco. Takoj se je pripravila na svoj najljubši ritual. Vedela je, da bodo vse sinove nove dogodivščine že čez nekaj minut v centralnem pomnilniku in si jih bo lahko v miru ogledala. Bolj vznemirljivega programa ni bilo nikjer v veselju. Urno si je nalila kozarec penečega brusničnega soka, vzela majhen pladenj škrjančkovih potičk in stekla ven na teraso. Kot tolikokrat poprej se je udobno zleknila na plavajočo blazino in malico vstavila v za to prirejene vdolbine. Blazina jo je počasi nosila po zračni reki, speljani med drevesi prostranega vrta. Ko je zavijala okoli večno cvetočega rume-nega španskega bezga, je že sprejemala signal iz centralnega pomnilnika. Zatopila se je v sinove zadnje prigode.

Najprej je gledala, kako Megalin neuspešno išče Megaluma po Zemlji. Z njim se je podala v muzej Metropolitan, nato v temen bunker sredi puščave, zatem med skupino maratoncev in končno dočkala Megalumov davidij. Slišala je, kaj z neznanega področja sporoča Megalum, in pričelo jo je resno skrbeti. Ko se je slika prelila in je v nekem novem svetu ugle-dala to, kar je na Viiju prvi trenutek videl Megalin (Megaluma seveda, ki je nerodno sunil prekrasno dekle), ji je od groze zaledenela kri. Počutila se je, kakor da bi ji nekdo na skrivaj brskal po glavi in ji ukradel najdragocenejši delček. Do sedaj je bila prepričana, da njenih nekdanjih, pred vsemi skritih sanj ne pozna nihče.

Brez sape je zrla v Vidolino. Deklica je bila do zadnje potan-kosti takšna, kot si jo je nekoč davno, ko še ni imela Megalina, zamislila kot svojo hčerko. Zelo dobro se je spominjala, kje jo je prvič prevzelo hrepenenje po lastnem otroku. Zgodilo se je na planetu Zemlja, kjer je z Megmagom več tednov neus-pešno iskala svojega očeta MegMerlina. Nekega večera, ko sta ji osamljenost in brezup s posebej težkim plaščem ogrnila ramena, je v parku naletela na gručo radoživih deklet. Ob glasbi iz zastarelega prenosnega aparata so tekale po zeleni-cah, preskakovale klopi, poplesovale po stezicah in se glasno smejale. Pogled nanje ji je v otrplo telo povrnil toplino in ji

privzdignil koticke ustnic v smehljaj. Ni in ni mogla odtrgati oči od njih. V brezskrbni igrivosti so delovale neznansko privlačno. Prešinilo jo je, da bi takšna lahko bila tudi njena hči, če bi jo imela. Misel se ji je zasidrala globoko v srce. Začela je sanjariti o svoji navihani, prikupni deklici, in to tako slikovito, da ji je njena podoba oživala pred očmi.

Želja po hčeri ni popustila niti ob vrnitvi na Degavego, zato se je odločila, da bo vložila prijavo za spočetje otroka in se vključila v starševski nabor. Nič od tega samo po sebi ni pomenilo, da bo dejansko postala mama kakšni punčki. In v resnici tudi ni.

Za Degavege so otroci že od nekdaj skupno bogastvo in njihova sreča skupen vrt. Skozi tisočletja so razvili svojevrsten sistem, ki zagotavlja, da degaveganskih otrok ni nikoli niti premalo niti preveč. Prav tako se ne more pripetiti, da bi bil kateri izmed njih zanemarjen, osamljen, odrinjen ali kakor koli zapostavljen. Vsi so načrtovani in vsi zaželeni. V vsaki generaciji jih namreč ustvarijo samo toliko, kot je prosilcev zanje.

V generičnem laboratoriju s tehnološko visoko razvitim postopkom, ki ima za osnovo naključno izbrane kombinacije genskih zapisov iz baze kdaj koli živečih Degavegov, najprej naredijo zemetke. Te skupke matičnih celic nato prenesejo v sončno zibelko, ki je del ogromnega kompleksa Popek Šopek. Postavljen je v eni najlepših dolin planeta in zajema še vilo malčkov, starševski dom ter hipersenzorično igralnico s fantazijskim parkom.

Sončna zibelka je velika steklena polkrogla s številnimi manjšimi prekati, ki so namenjeni rasti novih bitjec. Ob nežnem prepevanju nebeških glasbenih muz se neprestano pozibava in s svojimi tresljaji iz neskončnosti privablja prosto lebdeče duše, da se naselijo v pripravljena telesca. Ko se to zgodi, je zemetkom vdihnjeno življenje in začnejo se bliskovito razvijati. V enaindvajsetih tednih otroci dorastejo in njihovi prekati v zibelki se odpro. Mali Degavegi in Degaveganke so

rojani. Deteca nemudoma preselijo v vilo malčkov, kjer jih potencialni starši že nestrpno pričakujejo.

Na Degavegi spočetje otroka nima nobene veze s starševstvom. Kdo bo čigav otrok, kdo bo komu oče ali mama, izbirajo otroci in odrasli povsem enakopravno. Vendar šele po preteku prvega leta življenja. Vsi odrasli, ki si želijo otroka, se zato namestijo v starševskem domu in družno skrbijo za malčke. Otroci in starši se zlagoma spoznavajo in se svobodno navezujejo drug na drugega. Po mnenju Degavegov je to najboljši način, da med njimi nastanejo pristne in trdne povezave, ki jim v prihodnosti zagotavljajo trajno razumevanje in družinsko harmonijo.

Tik preden otroci dopolnijo eno leto, vnesejo v računalnik izbor svojih najljubših staršev. Navedejo lahko enega, dva ali tudi več. Enako naredijo odrasli, le da oni vpišejo otroka ali otroke, ki bi jih radi imeli za svoje. Ko računalniški program vse želje podrobno obdela, predstavniki sveta Degavegov na velikem skupnem rojstnodnevnem praznovanju proglasijo nove družine. Do sedaj se še nikoli ni zgodilo, da bi kdo ostal brez idealnega para. V pripravljalnem času se očitno vsi dovolj dobro spoznajo, da tisti, ki so resnično za skupaj, izberejo drug drugega.

Alina je vzljubila Megalina isti trenutek, ko ga je zagledala. Njegov prodoren pogled in nagajiva šobica sta bila dovolj, da je zanj postal najpopolnejši otrok, pa čeprav ni bil punčka. Ljubezan med njima je bila globoka in vzajemna in iz vile malčkov sta odšla kot srečna družina. Podobno se je s svojim sinom ujel tudi Megbeg. Ko se je prvič sklonil nad Megaluma, mu je mali pomežiknil in kaj hitro sta oba vedela, da sta si usojena.

V vseh letih Megalinovega odraščanja Alina ni niti enkrat samkrat obžalovala svoje odločitve. V materinstvu je neskončno uživala in s sinom sta se odlično razumela. Sanjarjenja o hčeri je povsem izrinila iz zavesti in zagotovo bi jih pozabila za zmeraj, če ta deklica, ki sta jo na nekem Viiju spoznala Megalin in Megalum, ne bi bila njihova popolna projekcija.

Joj, kako je krasna! Ne, to ne more biti resnično! Samo zdi se mi! Pravi, da ima stvaritelja med Zemljani ... Potem je podobnost le naključje ... Kaj pa drugega! Saj ni čisto enaka! Zdaj vidim ..., njene oči so nekoliko bolj zelenkaste in malenkost poševne ... Ne pa niso! Ah, kaj se slepim, identična je! Do zadnje podrobnosti ... Oh, pa tako pristrčna, ... kakor da bi bila moja ... Kaj pa če mi je na Zemlji zares kdo šaril po glavi?! Bral moje misli?! ... Hm, so oni sploh tega sposobni? ... Ne, ne verjamem! ... Brez čarobnih pripomočkov še izkušeni Megi komaj zmorejo ... Ampak kako ..., kako bi bilo potem to mogoče???

Alina si je Megalinovo najnovejšo zgodbo iz centralnega pomnilnika predvajala znova in znova. Ko si jo je ogledala že desetič, se je končno odklopila. Domislila se ni niti ene količkaj verjetne razlage in bila je povsem izčrpana. Nekaj trenutkov je samo prazno strmela predse in se prepustila otožnosti.

Toda Alina je bila sončna oseba. Pri njej potrtoost ni trajala dolgo. V življenju je zmeraj znala najti svetle strani. Tudi tokrat. *Pa kaj se tako mučim?! Saj to je vendar čudovito! Nekje v vesolju živi deklica, neverjetno podobna hčeri, ki sem si jo po tistem želela. Čeprav je neskončno daleč, jo nekoč morda lahko celo spoznam! Moj sin je vendar Meg! Seveda! Megalina bom prosila! Ko bo lahko prosto potoval, me bo gotovo vzel s seboj. Ampak zdaj mu še ne bom nič razlagala. Najprej bom raziskala, kar koli lahko najdem o Viiju in Viilincih, in se potem odločila. Ja, tako bom storila! Vedrina se ji je povrnila in pomirjena je vstala z blazine. Z lahkotnim korakom se je odpravila čez trato, da objame svojega sina. Slutila je, da bo vsak čas stopil skozi vrtna vrata.*

Megalin in Megalum nista pozabila na Vidolinino povabilo. Od vrnitve na Degavego, ko sta uspešno izpolnila vsa naročila

za festival Ka-bunga, sta se držala drug drugega kot klopa. Niti za sekundo se nista spustila izpred oči. Kamor koli je šel eden, je šel tudi drugi. Celo spala sta drug ob drugem. Eno noč oba pri Megalinu, naslednjo pri Megalumu. Tako je šlo iz dneva v dan. Nič se nista pogovarjala zakaj in niti besede nista spregovorila o dogodkih na Viiju. Samo gledala sta se vse bolj postrani in si večkrat skočila v lase, kar doslej ni bila njuna navada.

Ker sta se poznala od prvega dne svojega življenja, je bilo obema jasno, da razmišljata podobno. Vsak od njiju je po tihem koval načrt, kako bi za nekaj ur zamotil ali zadržal prijatelja in se sam izmuznil na zmenek z Vidolino. Da bi šla skupaj, je bilo za oba nesprejemljivo, čeprav nobeden ni točno vedel, kaj ju pri tem moti. Srečanje s to nenavadno deklico je v njima prebudilo težko razločljiva, a močna čustva. Njene naklonjenosti sta si želela bolj kot česar koli drugega. Kri jima je brbotala kot mošt in oba sta enako goreče sanjarila, kako bo njen bleščeči nasmešek prihodnjič namenjen samo njemu. Po dobrem tednu naporenega veslanja v dvojcu sta se prelevila v zagrizena tekmeča z enim samim ciljem – za vsako ceno vreči rivala iz čolna.

Sreča se je prva nasmehnila Megalinu. Nekega jutra je v tekstu svoje mame, ki ju je pri zajtrku opomnila, da ima njihova soseda madam Bluzz tega popoldneva rojstnodnevno zabavo, na katero so vsi skupaj povabljeni, prepoznal izvrstno priliko.

»Nisem pozabil,« je zamomljal s polnimi usti, »saj ji vendar pripravljam presenečenje!«

»Presenečenje ji pripravljaš?« se je z zadovoljstvom začudila Alina. »Ah, kako lepo! Madam Bluzz obožuje presenečenja!« Nežno je skuštrala sinove lase in zapustila obednico.

Čim so se vrata zaprla, je Megalum sumničavo planil: »Ti da ji pripravljaš presenečenje?!«

»Aha, že dolgo,« je odvrnil Megalin in si brezbrizno basal zadnji kos meg-burgerja v usta.

Megalum se ni dal prepričati. »Ja, pa še kaj?!« se je zmrrdnil in Megalina motril izpod čela. »To si samo izmišljuješ, da bi lahko zbrisal! Dobro vem, kaj ti hodi po glavi!«

»Ne, nič ne veš! Če sem rekel, da pripravljam presenečenje, ga tudi res pripravljam. Na Balonijo grem. Kar takoj, da ne bom prepozen. Bom pripeljal njihovo najboljšo skupino zračnih plesalcev v vsem vesolju. Že dolgo jih ni bilo na Degavego, čeprav so naši prijatelji. Takšnega šova, kot ga znajo narediti oni, ne zmore nihče.«

Megalum je še bolj podvomil o resničnosti Megalinove namere. Do sedaj za kakšne Balonce ni niti slišal. Nagnil se je naprej in se prijatelju preiskujoče zapičil v oči: »Od kod zdaj tebi naenkrat neka Balonija?!«

Megalin ni niti trenil. »Kaj od kod?! Iz 243. kvadranta vendar. XB 14! Celó vsak buzelj ve, da je to tisti introvertirani planet. Hočeš reči, da ti, ki si Meg, sploh ne veš ...«

»Aja, štirinajstko, tega misliš!« je Megalum narejeno poznavalsko odmahnil z roko in se brž naslonil spet nazaj. »Seveda poznam! Normalno! Za trenutek mi je ušlo iz glave ...« se je izgovarjal, čeprav v resnici ni imel najmanjšega pojma, kje je ta svet in kakšen naj bi bil.

Megalin je vstal izza mize. Stopil je do stene, na kateri so bili nameščeni različni komandni gumbi, in pritisnil na enega izmed njih. Vrata obednice so se v trenutku odprla in v prostor se je pripeljala garderobna omara, v kateri je imel shranjene potovalne skafandre. Z obešalnika je snel modro srebrnega in ga pričel vleči nase.

Megi so potovalne skafandre uporabljali le izjemoma, mladi Megi pa so jih oblekli še redkeje. Potrebovali so jih samo, kadar so potovali v zelo oddaljene svetove ali na planete z neustreznimi življenjskimi pogoji. Toda večina takšnih je bila zanje tako ali tako prepovedana.

Megalum je skočil pokonci. »Ej, kam se ti tako mudi! Pa ja nisi mislil, da te bom pustil samega? Nekdo vendar mora paziti nate! Kaj če se ti kaj zgodi ...« se je posmehtil in urno

izvlekel še en Megalinov skafander zase. *Le kaj naklepa buzelj? Če rabiva skafander, sigurno ne gre za navaden prdec ...*

Megalin ga ni niti pogledal, kaj šele, da bi se nehal oblačiti. Skrbno si je nameščal ramenske opornike in mimogrede vprašal: »Pa ti sploh imaš licenco za Balonijo?«

»Kaj te briga moja licenca! Ne delaj cirkusa iz stvari, ki niso cirkus!« se je obregnil Megalum in tudi sam spretno zlezal v oblačilo.

Megalin je seveda dobro vedel, da Megalum za ta planet ni opravljal varnostnega preizkusa. Že pred nekaj dnevi je v centralnem pomnilniku natančno primerjal njuna seznama in poiskal vse svetove, za katere je imel licenco samo eden izmed njiju. Prišlo mu je na misel, da bi lahko bila odprava v kakšen takšen svet tako za enega kot za drugega odlična priložnost, da se otrese nasprotnika.

Polaganje licenc je bilo za Mege nenapisano pravilo. Nikoli ni nihče preverjal, ali ima Meg za svet, v katerega potuje, tudi opravljeno licenco. To je bilo samo po sebi umevno. Test se je izvajal s pomočjo centralnega pomnilnika in je meril psihofizično pripravljenost popotnika na srečanje z drugačnimi bitji in njihovim okoljem. Še najbolj je bil podoben virtualni igri z različnimi težavnostnimi stopnjami. Skozi posamezne izzive so testiranci pridobili praktične izkušnje, kako se je najprimerneje vesti, ravnati, pogajati in varovati glede na značilnosti in običaje nekega drugega sveta.

Megalum še ni bil nared, ko je Megalin že sprožil mehanizem za nepredušno zaprtje svojega skafandra. Zaponke so se z glasnim tleskom zaskočile, kar je Megaluma pošteno znerviralo. »Pa počakaj vendar, buzelj! Saj vidiš, da grem s tabo! Ti bodo Balonci pobegnili, ali kaj? Še malo prej si trdil, da so prijateljski narod. Torej ni panike, kdaj prideva!« je bentil in si mrzlično zategoval pasove na kolenskih ščitnikih.

Megalin ni rekel ničesar. Na srečo mu je obraz zakrivala maska in Megalum ni mogel videti njegovega zadovoljnega izraza. Stvari so se odvijale točno tako, kot si je želel. Zdaj je

bil stoođtotno prepričan, da si Megalum v centralnem pomnilniku ni ogledal njegove prve izkušnje z Balonijo, ki jo je pred časom obiskal z Megmagom in se sam ujel na limanice. Še sedaj ga je bolelo, če se je samo spomnil.

No, si bo že izkusil, se je Megalin nasmehnil sam pri sebi in z zimbalo v roki mirno čakal, da Megalum zaključi svoje priprave.

Balonija je edinstven, navznoter obrnjen planet. Zunaj je videti kot manjša, pusta nenaseljena krogla z gladko rumenkasto skorjo. Iz njene ravnine izstopa ena sama gora, pa še ta je obrnjena navzdol, točno na središčni točki spodnjega dela planeta. Po obliki spominja na ugasli vulkan z nazobčanim robom in črno luknjo v sredini. Prav zaradi te edine izbokline in nekakšne prezračevalne cevi, ki prosto visi iz nje, je Balonija podobna pobeglemu balonu, ki osamljen izgubljeno tava po prostranostih vesolja. Toda vtis, ki ga na prvi pogled vzbuja, je napačen. Planet je votel in pod njegovo prazno lupino se že tisočletja odvija izjemno živahno in pisano življenje. V času, ko sta ga obiskala Megalin in Megalum, je v njegovi notranjosti prebivalo natančno 11.358 Baloncev.

Balonci so precej nenavadna, vendar dobrodušna misleča bitja. Njihova največja posebnost je, da lahko letijo in samostojno lebdijo v zraku. Telo jim obdajajo številne kožne gube, ki v stanju mirovanja visijo z njih kot prazne vreče. Če se želijo dvigniti v zrak, jih preprosto napihnejo z globokim vdihom in v trenutku se spremenijo v ogromne obročasto oblazinjene tvorbe, lahke kot morska pena. Gibanje dosežejo tako, da različne količine zraka z različno jakostjo spuščajo iz zračnih šob, ki jim ob obeh straneh glave štrlijo namesto ušes. Lahko

pa se enostavno prepustijo vetrovom. Skozi prostor krmarijo s pomočjo repa, na katerem imajo ploščate izrastke v obliki plavuti.

Domovanja Baloncev so kakor umetelno stkana ptičja gnezda z velikimi terasami. Nanizana so po notranjem obodu planeta, ki je skoraj povsem porasel z bujno cvetočim rastlinjem. Med gigantskimi cvetnimi čašami in pahljačastimi listi se vijejo plitke stenske razjede, po katerih lijejo brezštevilni slapovi. Na posameznih mestih iz zelenila bleščijo manjše skalnate goličave, ki ves prostor v planetu osvetlujejo z nenavadno modrikasto svetlobo, ki jo oddajajo drobni kristali, posuti po skalovju.

Megalin in Megalum sta pristala v spodnjem delu Balonije na čudovito okrašenem platoju poglavarja Bulka. Snela sta maske in Megalum je zazijal od presenečenja. Zdelo se mu je, da stoji pod obokom rajskega vrta. Odprtih ust se je razgledoval po bohotni notranjosti planeta, Megalin pa je brez omahovanja stopil do ogromnega, trikrat zavitega roga ob vhodu v Bulkovo domovanje. Prislonil je ustnice na roževino in s polnimi pljuči pihnil vanj. Predirljivo trobljenje je zarobilo ušesa. Trenutek zatem se je pred njima pojavil poglavar Bulko. Čeprav ni bil napolnjen z zrakom, je bil bolj širok kakor visok.

»Pozdravljen, Megalin!« se je dobrohotno nasmehnil in mladega Mega z obema rokama močno stisnil k sebi, da se je skoraj izgubil v gubah njegove kože. »Kaj te je prineslo, prijatelj?«

Megalin se je s težavo izmotal iz njegovega objema, potem pa takoj prešel k bistvu: »Prošnjo imam, dragi Bulko. Šest tvojih aeroakrobatov bi potreboval. Na Degavegi imamo veliko rojstnodnevno praznovanje in ti veš, da pri gledalcih nihče ne zažge dlani bolj kot tvoja skupina. Vratolomno fantastični so! Za slavljenko ne bi moglo biti lepšega presenečenja, kot če bi nas po dolgem času spet enkrat počastili s svojim ekshibicijskim nastopom. Obljubim, da jih bomo gostili, kot se za takšne zvezde spodobi. Po zabavi jih bom jaz osebno pripeljal nazaj. Bi šlo?«

Poglavar Bulko se je od pohval še bolj razlezel, če je bilo to sploh mogoče, in rade volje privolil: »Ni problema, prijatelj! Takoj jih zberem.« Iz vibrirajočih nosnic je začel izpuščati rezke piske – tri dolge, dva kratka in spet enega dolgega, ob čemer se je njegovo telo treslo kot žolca. Kmalu se je na plato spustilo šest Baloncev različnih fluorescentnih barv. V pozdrav Megalinu so trikrat pomežiknili, nato pa se obrnili proti svojemu vodji.

Bulko jih je nagovoril: »Degaveganci si srčno želijo, da bi ponovno videli vaše drzne akrobacije. Kaj pravite, bi šli z Megalinom in jim pokazali, kaj znate novega?« Šesterica Baloncev je z repi odobravajoče tlesknila po tleh in lica so se jim v zadovoljstvu napihnili kot žabja.

»No, to je torej dogovorjeno!« je sklenil poglavar Bulko, potem pa naenkrat z očmi zavrtal v Megaluma, kakor da ga je šele sedaj opazil: »Smem vprašati, mladi gospod, kdo ste pa vi?«

Megalum, ki je ves čas tiho stal ob strani, poslušal in se čudil, se je vidno zdrznil, a takoj samozavestno vrnil pogled in odgovoril: »Pozdravljeni! Megalum je moje ime. Tudi jaz sem Meg, prav tako kot Megalin. Danes se mi je prvič ponudila priložnost, da obiščem vaš čudoviti svet, in resnično sem vesel, da sem vas končno spoznal.«

Zdaj se je zdrznil poglavar Bulko. »Počasi, počasi, mladi Meg! Pri nas to ne gre kar tako. Sploh nas še nisi spoznal in mi tebe tudi ne!« je zahladil čez leporečje. Megalum je potegnil bliže k sebi in ga počasi zavrtel med svojimi obilnimi rokami. Ko si ga je podrobno ogledal z vseh strani, se je spet vljudno smehljaj in nenavadno sladko nadaljeval: »No, seveda lahko to hitro spremenimo, če ti je iskreno do tega. Spoznajmo se pošteno, kot se spodobi, ali pa nič. Samo ob prvem obisku imaš možnost izbire – za vedno tujci ... ali prijatelji do groba? Kako bo torej, Megalum?«

Nastopil je trenutek napete tišine. Bulko je priprl oči, da bi prikriil željno pričakovanje, ki se je v njih razplamtelo, Megalin

pa je dobesedno zadrževal dih. Na Megalumov odgovor je čakal še veliko nestrpnije kot sam poglavar. Prav slišno si je oddahnil, ko je Megalum naposled odločno prikimal: »Prijatelji, seveda! Če je Megalin vaš prijatelj, z največjim veseljem postanem tudi jaz!«

»Pogumno!« ga je poudarjeno spoštljivo pohvalil Megalin in prijateljsko potrepil po rami. V sebi je slavil kot za novo leto. *Še dobro, da se mu niti sanja ne, v kaj se spušča.*

V istem hipu se je iz Bulkovega mogočnega trupa izvil oglušujoč radostni krik: »Baluk, Baluk! Megalum! Baluk, Baluk!!!« Nenavadne besede so gromko zadonele v prazno osrčje planeta, toda namesto da bi počasi izzvenele, so se vedno bolj krepile in odmevale vse glasneje. Kot da bi kdo vklopil na stotine ojačevalcev. Na nek način jih tudi je. Kamor koli je segel pogled, so se na platojih gnezdastih bivališč zbirali Balonci in se z enakimi vzkliki navdušenja pridruževali poglavarjevemu pozivu.

»Baluk, Baluk! Baluk, Baluk!« se je slišalo z vedno več strani in kričanje je postajalo skoraj neznosno. Kljub vrisku Baloncem ni zmanjkalo sape. Med vzklikanjem so veselo napihovali svoja vrečasta telesa in drug za drugim vzletali s teras. Ozračje se je kmalu napolnilo s tisočnimi pisanimi pikami. V nepreglednem roju so počasi plavale sem in tja ali mirno lebdele na mestu, kot da vse nekaj čakajo.

Megalum je hotel vprašati, kaj se dogaja, a ni utegnil. Nenadoma ga je poglavar zagrabil okoli pasu in skupaj z njim presenetljivo lahkotno poletel v zrak. Tla platoja so se oddaljevala z bliskovito hitrostjo.

Ko je bil nenavaden par kakšnih pet kilometrov visoko in se je množica Baloncev okoli njiju zgostila, je poglavar ponosno zaklical svoje ime »Bulko!« in Megaluma izpustil iz varnega prijema.

Megalum je poletel v prazno in začel padati kot klada. Groza in strah sta povsem ohromila njegovo telo. »Kaj so nori?! Raztreščil se bom! Joj, tista polica! Zadel jo bom!« je hropel,

zakrčen v svoji miselni kletki, a od panike ni mogel ukreniti ničesar. Zaprl je oči, da ne bi videl, kako se mu skalnati rob naglo približuje, potem pa ga je nepričakovano nekaj cuknilo in zaustavilo. Eden od Baloncev ga je ujel za gleženj noge in večje zasukal navzgor, v navpični položaj. Ko sta si bila iz oči v oči, se mu je prijazno nasmehnil. Megaluma je prevzelo olajšanje. A le za tren. Balonec ga je preprijel okoli nadlahti in se nagnil k njemu. »Tonki!« se mu je na vse grlo zadril tik ob ušesu, takoj zatem pa ga je že vihtel okoli sebe kot atletsko kladivo. Po tretjem obratu ga je z vso silo zalučal v drugo smer.

Ostali Balonci, ki jim je Megalum enemu za drugim prišel v roke, niso bili nič manj športno razpoloženi. Metali so ga kot kopje, suvali kot kroglo, brcali kot nogometno žogo ali si ga podajali kot frizbi. Uporabili so vse možne načine, kako zgolj s fizičnim pospeškom spraviti telo z enega konca prostora na drugega.

Megalum je znova in znova švigal skozi zrak. Letel je zdaj sem, zdaj tja, visoko gor in daleč dol, z glavo naprej in z glavo nazaj, pa vrteč se enkrat okoli vertikalne osi, naslednjič okoli horizontale. Vsakič so ga spretno ujeli, kljub temu da je bil nekajkrat sveto prepričan, da je dokončno po njem. Prav tako dosledni so bili pri svojem predstavljanju. Niti eden od Baloncev mu ni pozabil nakloniti prijateljskega smehljaja in potem mu je v uho na vso moč zatrobil svoje ime. Tipično balonsko spoznavanje pač.

Megalum še nikoli ni doživel kaj tako grozljivega. Že po nekaj minutah se mu je pričelo močno vrteti in slabost mu je v valovih napadala želodec. Z rokami je poskušal otipati zimbalo v notranjem žepu skafandra, a je kmalu doumel, da si z njo ne more pomagati. Vse se je odvijalo preveč hitro in sunkovito, da bi jo uspel trdno prijeti, prestaviti koordinate in pobegniti. Lahko bi mu celo zdrsnila izpod prstov in padla v globino, česar nikakor ni hotel tvegati. Porazen je odstopil od svoje namere in se na milost in nemilost prepustil igri Baloncev. Premetavali so ga vse bolj zagreto in z neverjetno

inovativnimi prijemi. Po slabe pol ure je povsem izgubil občutek za čas in orientacijo. Niti trudil se ni več, da bi ločil, kaj je spodaj, kaj zgoraj, kateri del njegovega telesa je spredaj in kateri zadaj. Še posebej vseeno mu je bilo za glavo. Najraje bi se ji kar odrekel, tako neznosno mu je razbijalo in donelo po njej. Vsa mogoča in nemogoča imena »Konki! Donka! Bonki! Monka! Norki! Rotki! Toka! Pako! Zule! Ido! ...« so se zmešala v nerazumljivo enolončnico, toda ob glasnem tuljenju so mu skozi bobniče silila vedno nova in nova. Kljuvala so brez prestopanka, v neskončnost oziroma natančno do številke 11.358 minus 6. Med divjim obračanjem in prevračanjem po zraku je že kmalu po začetku opazil, da je šest balonskih akrobatov, ki so ostali na Bulkovi terasi, izginilo z Megalinom.

Po mučno dolgih treh urah se je objestni balonski obred bratenja z Megalumom vendarle končal. Poglavar Bulko si je Megalumovo napol nezavestno in čisto mlahavo telo optal čez rame in se previdno spustil na plato pred svojim domovanjem. Tam ga je nežno postavil na tresočče se noge in držal v objemu, dokler ni Megalum počasi pričel prihajati k sebi. Potem je razklenil roke in se mu prešerno zasmejal. »Tako, zdaj si pa naš, dragi prijatelj! Prijatelj za vedno!« mu je rekel in ga zadovoljno potrepljal po razbolelem hrbtu.

Megalum ni zmožal odgovoriti ničesar. Samo kislo se je nasmešnil, se zamajal in se sesedel na tla. Bilo mu je popolnoma vseeno tako za balonsko prijateljstvo kakor za Megalinovo zahrbtno prevaro. Celó do Vidolinine naklonjenosti, ki jo je najverjetneje prav v tem trenutku užival Megalin, je postal povsem ravnodušen. Od sunkov, metov, vrtenja in ulovov ga je skelela vsaka mišica posebej in edino, kar si je želel, je bilo, da bolečina čim prej mine. S sklonjeno glavo je obsedel kot spomenik poraza in ne da bi se premaknil, še dolgo ždel na istem mestu.